

danske Teknikerstand. Nu vel! Det skulde blive det! ... For det vidste han nu, at han var født til paa sit Omraade at blive Morgenvækkeren og Banebryderen i dette dorske Samfund af tykblodede Præste- og Degnesønner. Den lille Ivan havde haft Ret. Der ventedes paa ham. Netop paa *ham*.

Han rejste sig. Uden Tanke for den gamle Højbaadsmands Lig, som endnu laa deroppe i sin udhuggede Konditorpapirs Dragt, gik han frem og tilbage paa Gulvet med stærke Skridt. Og pludselig trykkede han den knyttede Haand mod sin Pande, mens han taktfast gentog sit bekræftende: „Ja — ja — ja!“

Det var den unge Frøken Salomon, han nu tænkte paa. Han saa hendes store, sortebrune Øjne med det nyfigne, dristige, tilsidst (bag Øjenhaarenes Slør) næsten som lokkende Blik.

Aldrig før var den Tanke falden ham ind, at han jo kunde fremme sine Planer ved et rigt Giftermaal. Dertil havde han stolet for sikkert paa sin egen Krafts Tilstrækkelighed, — og forresten var der ogsaa noget deri, som vilde have frastødt ham. Nu foreholdt han sig selv, at det i Kampen for de store Maal ikke nyttede at være for nøjeregnende med Midlerne. En Jødedame? Ja, hvorfor ikke? Frøken Salomon var jo desuden baade ung og smuk ja (saa vidt han havde kunnet se) overordentlig velskabt. Det var paa Tide, han kom bort fra den barnagtige Forestilling om Lykken som noget, der dumpede ned over Hovedet paa Folk ligesom en Lotterigevinst. Der gaves i hvert Fald ingen anden paalidelig eller fuldt værdig Lykke end den, man selv fravristede Skæbnen. Som et Vilddyr, et krumtandet Bestie, en Eventyrets Gyldenbørste skulde Lykken jages, fanges og bastes ... et Bytte for den snarest, den stærkeste, den modigste!

Et Par Dage derefter fandt Højbaadsmandens højtidelige Begravelse Sted. Hans Lig var Aftenen forud bleven ført til Kapellet; og paa Begravelsesdagen samledes Husets gamle Venner til en stille Frokost forinden Jordfæstelsen. Klokken tolv holdt unge Didriksen nede paa Gaden med sin Droske, hvori Madam Olufsen og gamle Bendtz kørte bort tilligemed Kransene, mens de øvrige Deltagere tilfods begav sig ud til Holmens Kirkegaard.

Det var en næsten sommerlig Foraarsdag. Ude omkring Gravene var mange Smaabuske grønne, og over Ligstenene tumlede Fuglene sig i deres kaadeste Elskovs-Tagfat. Den